

Розділ 30

– Увага! Починається посадка на пасажирський поїзд номер 134 «Львів – Луганськ». Поїзд знаходиться на другому пероні. Причіпні вагони «Львів – Берлін» знаходяться у голові поїзда. Повторюю...

Нічний вокзал жив своїм життям. Поїзди прибували і відправлялися, люди поспішали – хтось від'їжджав, хтось прибував, хтось приїхав вечірніми електричками і тепер влаштовувався чекати нічних поїздів, таксисти і носії сновигали по перонах, пропонуючи свої послуги ... Високе склепінчасте приміщення вокзалу наповнював постійний гул, у який час від часу вривалися оголошення з гучномовця.

Ксеня з Марком стояли на пероні біля поїзда. Маркові речі були вже в купе, до відправлення залишалося хвилин десять. Здається, всі прощальні слова були вже сказані, та й не хотілося говорити – і так було все зрозуміло.

Вони провели ці три дні у Львові разом – божевільні, фантастичні дні. Марк заново закохався у Львів – місто-таємницю, місто-міф... Кам'яна музика Львова, нагріта за день бруківка, запах кави, якась особлива атмосфера вічного свята і вічного дому супроводжували їх повсюди.

На пероні похолоднішало, почав накрапати легенький дощик.

– Знаєш... Кажуть, добре вирушати в дорогу, коли йде дощ, – прошепотіла Ксеня. – Дорога має бути щасливою.

– Як казав один мій друг, карпатський мольфар – для чого ж тоді дорога, якщо нічого не стається? – промовив Марк. – А взагалі – дороги завжди щасливі, адже у них можна щось знайти.

– Або щось втратити, – сказала Ксеня.

Вони помовчали.

– А все-таки добре, що твоя відпустка закінчується саме зараз, – Ксеня дивилася кудись вбік. – Ти зможеш повернутися у звичну атмосферу, спокійно зібрати докупи всі враження цієї поїздки... Та й мені треба побути самій, подумати...

– Я повернуся. – Марк раптом заговорив твердо і впевнено. – Дуже скоро повернуся. Мені це необхідно.

Ксеня ледь стримувала сльози.

– Ну, то як? – запитала вона, посміхаючись через силу. – Ти задоволений поїздкою? Досягнув поставленої мети? Просунувся хоч трохи у своїх наукових пошуках?

Марк задумався. Справді, чи пізнав він цю країну і її жителів? Чи довідався те, за чим, власне, шукав? А може, йому тільки здавалося, що він шукає цього? Він пригадав вуйка Миколу, його хитро примружені очі. То як, хлопче, знайшов те, що шукав? Кола пошуку, безконечні і різноманітні, закрутилися у його свідомості. Він знав, що шукатиме себе ще дуже довго, ціле життя, але щось неймовірно цінне і важливе він знайшов тут, у країні, яка ще три тижні тому була для нього не більш ніж сферою наукових інтересів, а зараз зайняла важливе місце у його серці.

Вокзальний годинник невблаганно відлічував хвилини.

– Пасажири, займайте місця у вагонах! – попередила провідниця. – Відправляємося за хвилину.

– Ой, мало не забула! – похопилася Ксеня. – Я ж маю для тебе подарунок на прощання.

Вона тицьнула йому пакуночок, незграбно обняла – видно було, що вона ледве стримується, щоб не розплакатися. Марк також обняв її, погладив руде пасмо волосся і вскочив до вагону.

Провідниця закрила двері, поїзд ще якусь мить залишався на пероні. Марк, стоячи біля вікна, розгорнув пакунок, що дала йому Ксеня. Це виявився невеличкий томик новел, ілюстрований жовтуватими, зробленими під старовину фотографіями Львова. На обкладинці стояло Ксенине прізвище.

Поїзд рушив. Ксеня стояла на мокрому пероні і ще довго проводжала поглядом поїзд, який вже починав танути у темряві. Теплі краплі котилися по її щоках – дощ? сльози? Вона витерла обличчя по-дитячому, кулаком, і тільки тут помітила, що у долоні в неї щось затиснуте. Вона підійшла до ліхтаря, щоб роздивитися Марків прощальний подарунок: химерний корінчик, ніби виточений вправними руками майстра, на шкіряній мотузочці.

Ксеня змахнула з очей останні сльозинки, повісила корінчик на шию і, посміхаючись, рушила назустріч нічному місту.